

Arrest

**nr. 249 983 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 9 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 februari 2020 tot weigering om verzoeker terug in zijn vorige administratieve toestand te plaatsen en van diens beslissing van diezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2020.

Gelet op de beschikking van 21 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat G. VAN DE VELDE, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 29 oktober 2020 de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen (1) een beslissing tot weigering om verzoeker terug in zijn vorige administratieve toestand te plaatsen en (2) een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het aangevoerde middel lijkt, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en “(...) art. 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen (...)” - de Raad neemt aan dat verzoeker beoogt te verwijzen naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen -, wordt erop gewezen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in bovenstaande wetsbepalingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing waarin aan verzoeker werd geweigerd om hem terug in zijn vorige administratieve toestand te plaatsen in casu voorzien is van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt gesteld dat verzoeker een attest van opsluiting in de gevangenis heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij in zijn thuisland van 28 mei 2014 tot 23 november 2018 opgesloten zat en dat hij daarna werd vrijgelaten onder voorwaarden van 23 november 2018 tot 3 april 2019. Tijdens deze periode van voorwaardelijke vrijlating diende verzoeker in een welbepaalde gemeente in zijn thuisland te verblijven. Rekening houdend met deze feiten werd op grond van artikel 42quinquies, § 7 van de Vreemdelingenwet verzoekers aanvraag om opnieuw ingeschreven te worden afgewezen omdat verzoeker meer dan twee jaar afwezig was uit het Rijk. In de tweede bestreden beslissing (bijlage 13) is artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet opgenomen als juridische grondslag. Feitelijk wordt er verwezen naar de thans eerste bestreden beslissing en wordt er verder uiteengezet dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand noch zijn gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM een belemmering kan vormen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissingen de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schenden omdat ze niet afdoende gemotiveerd hebben aangaande en rekening gehouden hebben met het feit dat hij de gemeente verwittigd heeft via zijn maatschappelijke assistente waardoor hij volgens zijn oordeel het verlies van verblijfsrecht kon verhinderen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikte over een duurzaam verblijfsrecht en in het bezit was van een F+ kaart geldig tot 31 oktober 2018.

Artikel 42quinquies, § 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk.”

In de bestreden beslissing wordt genoegzaam uiteengezet waarom verzoeker geacht wordt meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk afwezig te zijn geweest. Hij heeft namelijk documenten overgemaakt die aantonen dat hij meer dan twee jaar in de gevangenis heeft gezeten in zijn thuisland Bosnië.

Nadat verzoeker contact opgenomen had met de stad Antwerpen om zijn verblijfssituatie in orde te brengen, werd hem per brief van 18 juli 2019 de mogelijkheid geboden om de nodige bewijsstukken

over te maken dat hij aanwezig was in België vanaf het moment van ambtelijke schrapping op 6 maart 2015. Verzoeker maakte vervolgens per mail van 27 juli 2019 een 'Attest van voorwaardelijke vrijlating uit gevangenis' over, waaruit blijkt dat hij van 28 mei 2014 tot 23 november 2018 in de gevangenis heeft gezeten in zijn thuisland Bosnië en vervolgens voorwaardelijk werd vrijgelaten van 23 november 2018 tot 3 april 2019, periode tijdens dewelke verzoeker in een welbepaalde gemeente in zijn thuisland diende te verblijven. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dus wel degelijk rekening gehouden heeft met en gemotiveerd heeft over de door verzoeker overgemaakte stukken. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker geen andere stukken overgemaakt dan deze die in de eerste bestreden beslissing worden besproken. Het gegeven dat verzoeker in 2019 naar de stad Antwerpen is gestapt om zijn verblijfssituatie te regelen, kan de toepassing van artikel 42quinquies, §7 van de Vreemdelingenwet niet verhinderen. Vermits de verwerende partij uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en verzoeker niet aantoonde dat ze verkeerd beoordeeld werden, wordt geen schending van de materiele motiveringsplicht aangetoond.

Verzoeker werpt op: “Verzoeker kon immers het verlies van verblijfsrecht verhinderen door de gemeente te verwittigen. Verzoeker stelt dat hij aan deze voorwaarde heeft voldaan. Hij had destijds de nodige stappen hiertoe ondernomen via zijn maatschappelijk assistente”.

Voor zover verzoeker hiermee bedoelt dat hij tijdens zijn periode van gevangenschap via zijn maatschappelijke assistente verweerder op de hoogte heeft gebracht van zijn situatie, zijn hiervan geen elementen terug te vinden in het administratief dossier. Verzoeker brengt hiervan thans ook geen bewijzen bij.

Wat artikel 8 van het EVRM betreft waarvan in het tweede middelonderdeel de schending wordt opgeworpen, wijst de Raad er op dat hierover uitdrukkelijk wordt gemotiveerd in de tweede bestreden beslissing:

“(…)

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM. Meneer vormt als jaren geen effectieve gezinscel meer met de Nederlandse burger in functie van wie hij de verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie heeft bekomen.

(…)”

Verzoeker houdt het enkel bij een louter theoretische uiteenzetting zonder nader in te gaan op de door de verwerende partij gedane beoordeling van zijn individuele situatie. Hiermee wordt geen schending van deze verdragsbepaling aangetoond. Ook met de algemene stelling dat de schade die hij ondervindt niet in verhouding staat tot het belang van de overheid en niet vaststaat of hij nog een gevaar betekent voor de openbare orde, wordt geen concrete schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Waar verzoeker de schending opwerpt van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, laat hij na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen worden geschonden. Het middel komt in die zin dan ook onontvankelijk voor.”

1.3. Verzoeker richt op 14 november 2020 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2021 staat het volgende vermeld: “De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij wenst te benadrukken dat geen rekening werd gehouden met

haar privé- en gezinsleven, dat de onderbreking hiervan voor het uitzitten van een gevangenisstraf in haar land van herkomst, Kroatië, hieraan geen afbreuk doet en dat artikel 8 van het EVRM aldus wel degelijk werd geschonden. Waar de voorzitter wijst op de kernmotivering van voormelde beschikking inzake het ontbreken van bewijskrachtige stukken waaruit blijkt dat hij verweerder tijdens zijn detentie in Kroatië hiervan op de hoogte zou hebben gebracht, brengt de verzoekende partij hiertegen in dat zij er na contactname met de maatschappelijk assistent die haar begeleidt van overtuigd was dat haar administratieve situatie volledig in orde was en zij geen verdere stappen diende te zetten. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

1.5. Met zijn overtuiging dat er geen rekening werd gehouden met zijn privé- en gezinsleven en artikel 8 van het EVRM wel degelijk werd geschonden, weerlegt verzoeker het motief uit de hierboven weergegeven beschikking niet dat er aangaande deze verdragsbepaling werd gemotiveerd in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en dat verzoeker het in zijn middel houdt bij een louter theoretische uiteenzetting en algemene stellingen zonder zijn individuele situatie aangaande artikel 8 van het EVRM concreet te belichten. Waar verzoeker stelt dat de door hem uitgezeten gevangenisstraf geen afbreuk doet aan zijn privé- en gezinsleven, heeft hij deze kritiek niet eerder ontwikkeld in zijn verzoekschrift en kan hij deze niet thans voor de eerste maal naar voren brengen. Voor wat betreft de beslissing om hem niet terug in zijn vorige administratieve toestand te plaatsen, stelt verzoeker dat hij er, na contactname met de maatschappelijk assistent die hem begeleidt, van overtuigd was dat zijn administratieve situatie volledig in orde was en hij geen verdere stappen diende te zetten. Hiermee kan hij de beschikking niet onderuit halen waar hierin wordt gesteld: *“Voor zover verzoeker hiermee bedoelt dat hij tijdens zijn periode van gevangenschap via zijn maatschappelijke assistente verweerder op de hoogte heeft gebracht van zijn situatie, zijn hiervan geen elementen terug te vinden in het administratief dossier. Verzoeker brengt hiervan thans ook geen bewijzen bij.”*

1.6. Nu verzoeker er niet in slaagt om de motieven van de hierboven weergegeven beschikking te weerleggen, blijft de inhoud ervan overeind.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA